

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director : C. G. DISSESCU

Prim-Redactor : SILIU RĂDULESCU

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RADULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

D. G. Maxim. — Pierderea naționalității române prin cesiune de teritoriu.
Eugen Petit. — Relativ la Reorganizarea magistraturei,
Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, s. II.* — Divorț. — Treimea rezervată copiilor. — Dacă au dreptul la această treime și copiii adoptivi.
(Ene Matei cu Virgil Matei).
Curtea de Apel din București s. II. — Execuțiune silită. — Urmărire imobiliară. — Contestație.
(Eliza Dragomirescu și alta cu Elena C, N, Săndulescu)
Trib. Ilfov S. I. c. c. Divorț. — Treimea rezervată cop. ilor.
— Instrăinare. — Terțiu achizitor,
(Inginer St. Niculescu cu Mauriciu Singer),

Pierderea naționalității române prin cesiune de teritoriu (art. 63 din lege).

Influența ceziunii de teritoriu asupra naționalității. Schimbarea de naționalitate prin rectificarea de frontarii. Greșita redactare a art. 63 din noua lege română asupra naționalității. Critica legii. Protocolul dela Belgrad din 1923 și celelalte tratate în legătură. Insuficiența lor în deslegarea problemelor ce comportă materia.

1. Cesiunea de teritoriu are de efect trecerea locuitorilor teritoriului cedat sub supușenia Statului cesionar, și prin consecință, de a le schimba naționalitatea. Desigur, însă, că această schimbare nu poate fi aplicată supușilor unei a treia puteri cari au domiciliul sau reședința lor în teritoriul cedat. După cum spune d. Weiss, cesiunea de teritoriu ce a avut loc prin tratat sau în alt mod este pentru dânșii *res inter alios acta*, pentru că ei n'au fost reprezentați și Statul cesionar n'are altă armă contra lor decât expulzarea, care îi aparține contra oricărui străin¹⁾.

Din acest punct de vedere doctrina dreptului internațional este unanimă. Foleville, un alt autor lămurește precis această soluțiune. „Indivizii cari n'au nici un raport cu Statul cesionar nu pot să sufere soarta locuitorilor indigeni, căci o țară pentru a ceda alteia suveranitatea sa asupra unei persoane este necesar ca această persoană să fie supușă suveranității sale în momentul anexiunii: *Nemo dat quod non habet*”²⁾.

Modificările de teritorii și schimbările de naționalitate ca consecință au loc în urma războaielor și a tratatelor intervenite între popoare, care de multe ori produc cesiuni sau schimbări de teritorii.

Chestiunile ce privesc cesiunile de teritoriu a-

parțin dreptului internațional public. Sub raportul naționalității s'a căutat un sistem care să împacă principul trecerei tuturor locuitorilor indigeni către noul Stat suveran, cu dreptul ce-l are individul de a nu i se schimba naționalitatea fără voia sa.

Astfel, după o practică universală, se admite că schimbarea de naționalitate nu poate avea loc decât numai dacă este admisă de populație. „Statul cesionar, zice Cogordan, părăsește drepturile ce le avea asupra cetățenilor și rupe legătura ce avea cu dânșii, dar ruptura nu este complectă de cât numai după ce zișii cetățeni au primit-o. Trebuie, deci, a le lăsa mijlocul de a-și manifesta voința lor; cu un cuvânt, a le acorda un drept de opțiune”³⁾. Se acordă, în general optanților un termen spre a face declarațiune formală că primesc a rămâne cu naționalitatea veche sau că preferă a se strămuta pe teritoriul Statului ce a făcut cesiunea. Sub raportul dreptului privat, istoria modernă ne arată că drepturile indivizilor au fost perpetuu respectate.

2. Articolul 63 din noua lege a naționalității române se ocupă de locuitorii din comunele cari la stabilirea sau rectificarea frontariilor au trecut sub suveranitatea altor State, prescriind că aceștia pierd naționalitatea română din momentul retrocedării, afară dacă ei și strămută de fapt domiciliul pe teritoriul Statului român sau optează pentru naționalitatea română.

Credem că numai din eroare noul legiuitor a formulat acest text. În primul loc, nu era nevoie a se repeta o măsură generală de principiu, consacrată de fiecare tratat special, privitoare la pierderea naționalității române de către supușii lor români din teritoriile cedate. Și apoi, în mod eronat legiuitorul reglementează mai departe condițiunile în care naționali, trecuți sub altă suveranitate, pierd naționalitatea lor de origină. Fiecare din țările angajate, într-o rectificare de frontiere, este datoare a preciza condițiunea locuitorilor găsiți în teritoriul anexat, iar nu a supușilor săi cari trec la altă naționalitate.

Credem că cele ce susținem nu suferă discuțiune, pentru că nici odată o lege străină nu are cădere de a reglementa situațiunea sau condițiunile schimbării de naționalitate a supușilor unui Stat străin, căci prin rectificarea de frontarii, foștii români din teritoriul cedat au devenit străini. Nu văd nici interesul național sau politic care l'a determinat pe legiuitor de a îngrađi cu anumite con-

1. Weiss, «Nationalité» pag. 523.

2. Foleville, „Naturalisation”, pag. 202.

3. Cogordan, «La Nationalité», pag. 332

dipuni situațiunea românilor din comunele anexate, cari doresc a rămâne în vechea lor naționalitate, chiar după anexare. De ce am împiedica pe Sârbi sau pe Cehoslovaci să primească pe românii din teritoriile cedate cu naționalitatea lor de origine mai departe în aceste teritorii, fără alte forme, dacă găsesc de cuviință, și să supună legiuitorul român pe acești naționali la formalitatea opțiunii sau a părăsirii vechei lor comune, astăzi cedate, sub sancțiunea pierderii naționalității române? Asemenea obligațiuni impuse cu sancțiuni, n'au de altmătrele nici o eficacitate, căci ele nu pot fi aplicate într'o țară străină. În general Statele se luptă pentru a mări numărul supușilor săi, chiar dacă aceștia se află într'o țară străină, ca în cazul ce ne preocupă, oricât, precum am arătat, nu vedem motivul care l'a determinat pe legiuitorul nostru de a stabili pierderea cetățeniei a unui român rămas în teritoriul anexat și care este primit fără nici o formă de Statul anexant.

Din examinarea tuturor tratatelor alcătuite, în decursul secolului trecut, se vede că numai Statul anexant precizează prin dispozițiuni formale condițiunile în care vechii naționali ai teritoriului anexat și pot conserva naționalitatea de origine, în genere, prin opțiune sau emigrare. Astfel, în cazul nostru Sârbii, Ungurii sau Cehoslovacii sunt îndrituiți a lămuri în ce condițiuni românii din teritoriile ce li sau cedat și pot conserva vechia lor naționalitate. Iar Statul nostru trebuia să legifereze numai condițiunile în care foștii supuși ai comunelor anexate și pot conserva vechea lor naționalitate sau ași menține pe cea română, chestiune de care se ocupă al. 8 al articolului 56 din lege, și despre care vom trata cu ocaziunea discuțiunii acestui text.

Legiuitorul nostru s'a inspirat de articolul 5 al Tratatului semnat la Turin, în 1860, între Italia și Franța, prin care s'a cedat Franței provincia Savoia și comitatul Nisei. Dar, prin acest document, s'a reglementat, după cererea Franței, condițiunile în care naționaliitalieni, din provinciile cedate, și pot conserva naționalitatea lor, căci Italia, care cedase aceste provincii, nu putea și n'avea interes să lămurească condițiunile în care vechii cetățeni și pierd naționalitatea într'un Stat străin.

Legiuitorul nostru s'a ocupat în art. 56 al. 8 de modul în care supușii sârbi, ceho-slovaci, unguri sau ruși din comunele cedate cu ocazia rectificării de frontarii, și pot conserva naționalitatea, sau și pot menține naționalitatea română, și credem că din eroare a prescriis o măsură neaplicabilă în art. 65.

5. Legitimitatea delimitării fruntariilor cu Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor fiind stabilită sub raportul dreptului public, prin *Protocolul de la Belgrad*, din 24 Noembrie 1923, reprezentanții acestui regat și al celui român au determinat și consecințele cesiunii a câte patru comune trecute dela un Stat la altul, sub raportul *naționalității* locuitorilor 4).

4) Protocolul semnat la Belgrad la 24 Noembrie 1923, pentru delimitarea fruntariei dintre Regatul României și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovacilor, București, Imprimeria Statului 1924.

(Este de observat că Tratatul între principalele Puteri aliate și asociate și Polonia, România, Statul Sârbo-Croato-Sloveni și Statul Cehoslovac privitor la anumite fruntarii ale

Articolul VII din acest protocol, prescrie în mod puțin concis, că cele două guverne se obligă de a înlesni, chiar după ratificare și fără limită de timp, strămutarea de bună voie, împreună cu toate bunurile lor, a supușilor respectivi cari nu vor voi să primească suveranitatea străină de naționalitatea lor. Astfel, din acest text rezultă că guvernul nu-și rezervă facultatea de a expulza pe cei ce nu primesc suveranitatea actuală, ci numai că se îndatoresc a da ajutor acelor cari de bună-voie ar dori să se strămute. În aceste condițiuni, supușii români aflați în comunele cedate Serbiei ca și sârbii aflați în comunele cedate României și pot conserva naționalitatea lor anterioară, menținându-și mai departe locuința în comuna anexată, după ce au făcut declarația despre această intențiune.

Statul român a luat obligațiune, prin acest tratat, de a ușura plecarea supușilor sârbi cari, trecuți sub suveranitatea sa, voesc să-și mențină naționalitatea veche, dar n'a luat nici o obligațiune de a preciza anume pierderea naționalității supușilor săi, cari n'ar voi să opteze pentru naționalitatea română sau nu s'ar strămuta în țară, așa precum decretează articolul 65 din legea naționalității.

Credem că legiuitorul ar fi trebuit să se ocupe, în acest articol de situațiunea locuitorilor străini cari la delimitare au devenit români, prin anxietate; învoind acestora de a-și menține vechia naționalitate, dând în acest scop o declarațiune individuală, și rezervând încă facultatea guvernului român de a cere, ca după un termen anumit, zișii optanți să-și strămute reședința în afară de comunele cedate. Opțiunea ce se cere a se face de români în sensul art. 65 se vede că este redactată în grabă și fără efect practic.

Textul protocolului menționat nu conține nici o lămurire în privința supușilor originari din comunele cedate, cari la delimitare se aflau cu domiciliul în afară de comună.

Fiind vorba de rectificare de frontieră, credem, că Statele contractante s'au referit numai la cei domiciliați în zisele comune, cărora le-a acordat, prin o convențiune ulterioară, și scutiri de vamă pentru a-și transporta averea lor în țara de origine, dacă nu le convine a rămâne sub noua suveranitate 5). Cei în afară de comune, deși originari, nu sunt atinși de tratate, dar ei sunt liberi a-și ridica avutul lor dacă îl mai au în comună. De altmătre, și în alte convențiuni, ce le-a încheiat Statul român cu Ungaria, s'a avut în vedere tot numai domiciliul în reglementarea raporturilor dintre supușii ambelor state. Astfel, în convențiunea dintre România și Ungaria, privitoare la repartițiunea bunurilor județelor, orașelor și satelor, al căror vechiu teritoriu a fost împărțit de fruntaria fixată, în urma Tratatelor dela Trianon, în repartițiunea activului și pasivului acestor departamente, sunt

acestor State, semnat la 10 August 1920 la *Sèvres*, deși neratificat, se respectă însă de statele semnatare. La acest tratat n'a luat parte Italia.

5. Convențiunea din 5 Iulie 1924 dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, ratificată de Guvernul român, în urma lezei promulgată în Monitorul Oficial No. 27 din 6 Februrr 1927 Art. 2 a acestei Convenții spune: Optanții în sensul art. VII al Protocolului de delimitare din 24 Noembrie 1923, cari se vor stabili în zona de frontieră, vor beneficia de dispozițiunile Convențiunei de față.

considerați, în relațiile urmate, ca supuși unguri sau români după cum *teritoriul lor* aparține Statului ungăr sau Statului român⁶⁾. Și, mai de parte, în Protocolul încheiat între România și Ungaria pentru reglementarea averii incapabililor, s'a dispus fixarea sumei totale a creanțelor datorite minorilor și interzișilor, supuși români precum și a celor supuși unguri, așa cum erau la 31 Decembrie 1918, după *ultimul domiciliu* al minorilor și interzișilor înscrisi în Cartea mare a Casei, constituind pentru acel recensământ o prezumpție de naționalitate⁷⁾.

Cu celelalte două țări limitrofe Ceho-Slovacia și Ungaria n'am găsit o convenție formală prin care să se determine, cel puțin în parte, consecințele cesiunii comunelor limitrofe dela un Stat la altul, sub raportul naționalității, în sensul Protocolului dela Belgrad din 1923, menționat mai sus. Dar între aceste două state și România există însă convențiuni în interesul înlesnirii traficului de fructare pentru muncile agricole⁸⁾.

4. Numărul locuitorilor din comunele cedate, în urma rectificării frontierelor, fiind restrâns, statele interesate n'au avut grija de a reglementa în mod detaliat atât dreptul de opțiune cât și termenul în care supușii, rămași sub vechea suveranitate, trebuie să părăsească teritoriul cedat. Protocolul dela Belgrad, singurul referitor la chestiunea ce ne preocupă, este mut și asupra situației minorilor aflați în comunele cedate, ceea ce poate da loc la dificultăți cu ocazia aplicației dispozițiilor ce le cuprinde.

Legiuitorul român din 1924 ar fi putut desigur lămuri cel puțin situația supușilor țărilor limitrofe din comunele ce s'au cedat țării. Sub acest raport misiunea sa era ușoară, căci precedentele nu lipsesc. Numeroase tratate încheiate, în ultimul timp, și comentate în detalii de mai toți autorii dreptului ginților, i-ar fi putut da o călăuză prețioasă. A lăsat însă lacune, și, după cum am arătat, a înscris articolul 65, text, ce nu dă satisfacție nici unui interes.

DIMITRE G. MAXIM
fost președinte la Curtea de apel

RELATIV LA ORGANIZAREA MAGISTRATUREI

Inaintările și inamovibilitatea

Cu prilejul reformelor organizării judecătorești, s'a pus în diferite rânduri în discuție chestiunea *avansărilor obligatorii*. Până în prezent a prevalat părerea că principiul constituțional al inamovibilității s'ar opune la puțința ministrului de a înainta un magistrat fără consimțământul acestuia.

Cu toate că în principu suntem de acord asupra soluțiunii, socotim însă că ar trebui admise unele excepțiuni, tocmai impuse de aceleași cauze cari au determinat și constituționalizarea inamovibilității.

Este evident că inamovibilitatea specială nu a

6. Convențiune între Ungaria și România privitoare la repartitia bunurilor, promulgată de guvernul român, și publicată în Monitorul Oficial No. 279 din 19 Decembrie 1924.

7. Protocolul dintre România și Ungaria relativ la recensământul datelor valorilor administrate de către Casele de minori și interziși Monit. No. 279 din 1924.

8. Cu Ceho-Slovacia, publicată în Monit. Of. No. 13 din 17 Ian. 1926 și Jugoslavia, publicată în Mon. Of. No. 27 din 6 Februarie 1927.

fost admisă în interesul magistratului, căci pentru acesta ar fi suficientă stabilitatea prevăzută în legea relativă la statutul tuturor funcționarilor publici. Nu vedem de ce, din punctul de vedere al persoanei magistraților s'ar face vre-o deosebire între noi și ceilalți funcționari. Toate carierele publice sunt deopotrivă de onorabile atunci când funcționarii cari le ocupă știu să le onoreze. Pentru magistrați s'a ajuns însă la garanția radicală a inamovibilității constituționale, numai și numai din interesul superior al justiției, deci implicit al tuturor justițiabililor.

Deci oricâte ori acest interes suferă tocmai din cauza inamovibilității, garanția trebuie să dispară, ca ne mai fiind necesară. Astfel, atunci când un magistrat se face vinovat de fapte grave sau numai are în localitatea unde funcționează legături de rudenie sau de alt soi care îl pun în situația de a nu-și mai putea exercita cu folos obștesc delicata lui misiune, el poate fi înlocuit sau transferat în altă parte, după o anumită procedură. Interesul superior al justiției cere tocmai ca în asemenea împrejurări să suferă excepții.

De ce deci, același interes, nu ar permite în unele împrejurări, ca avansarea magistraților să fie făcută și în afară de consimțământul lor?

Natural că o măsură generală în această privință ar știrbi sau chiar periclita principiul. Căci avansarea unui judecător din Capitală ca președinte la un tribunal pe Nistru, ar echivala — uneori — cu o simplă înlocuire. Dacă într-o astfel de situație s'ar putea crede că magistratul avantajat în aparență a fost însă lovit în realitate, sunt însă cazuri de altă natură. Astfel ne întrebăm ce motiv de plângere ar putea formula un președinte de tribunal avansat consilier la Curtea de apel din aceeași localitate?

Logic este că orice magistrat să dorească a fi înaintat. Avansarea constituie într-o carieră cea mai normală recompensă adusă meritului. Refuzul unui asemenea omagiu este deci nelogic și anormal.

Se poate însă ca un magistrat să refuze chiar avansarea în localitatea unde funcționează, pentru cauze personale destul de respectabile. Dar aceste nevoi sunt ele de așa natură încât să poată pune în eșec însăși interesul obștesc care motivează avansarea?

De sigur nu.

O instanță superioară are dreptul să se folosească de priceperea dobândită prin experiență și prestigiul membrilor săi, prin exercițiul funcției în gradele inferioare. Magistratul ne urmând a fi mutat din localitate, nu va avea de suferit pe urmele acestei avansări, salariul i se va mări în mod simțitor, iar considerația lui în societate va crește în raport cu gradul pe care îl dobândește.

Astfel, pe de-o parte magistrații mai tineri nu vor vedea închizându-li-se orizontul avansărilor, iar cei în plină maturitate nu se vor găsi alături, pe aciași treaptă, cu elemente meritoase — de sigur — dar încă necomplect formate, pentru că nu au putut trece toate gradele, sărind peste cele imediat următoare, ocupate pentru mult timp.

Și, pentru a spune totul, credem că este în prim rând în interesul calitativ al instanțelor, ca șefii lor să fie schimbați la intervale anumite. În respectabila atmosferă tradițională, trebuie să circule înviorătorul curent al progresului. Cadrele condu-

cătoare au nevoie mereu a fi întinerite. Un conducător quasi-permanent, are fatale tendințe de dominație. Aceasta face din cei conduși ori umiliți, ori revoltați. Explicația fenomenului este de ordin psihologic. Colegii din generația șefului trec înaintea lui, iar lângă acesta vin magistrați din ce în ce mai noi, astfel că disproporția de vârstă și stagiū crește simțitor, cu cât trec anii. Fiind astfel este natural că în orice discuție el va căuta să-și impună părerea, astfel că în deliberare se va ivi și un element silnic. Un prezident cu idei transcendente, iată pericolul. Prin mijloacele pe care calitatea lui i le pune la dispoziție, el poate frânge pe cei rezistenți.

Echilibrul mecanismului de judecată se zdruncină.

Iată deci inamovibilitatea pricinuind tocmai aceea ce principiul ei a voit să evite. Deturnată dela scopul binelui obștesc, devine un simplu avantaj personal pentru unii magistrați. Ei trebuie să fie obligați a merge înainte chiar fără voia lor, atunci când acesta este interesul însăși al justiției. Singura condiție ar fi ca prin avansare să nu se aducă un prejudiciu nedrept magistratului. Acest prejudiciu nu ar putea exista d. ex. atunci când avansarea se face în chiar orașul unde funcționează magistratul. Nu mai vorbim de înaintările la Inalta Curte pentru consilierii dela apel, unde avantajele morale și cele de salariu sunt astăzi de așa natură în cât nimeni nu s'ar mai putea plânge. În toate cazurile, controlul consiliului superior al magistraturii va constitui cea mai sigură garanție.

Aceste considerente explică pe deplin gestul recent al Inaltei noastre Curți de Casație, care trecând peste rezerva-i obișnuită, a venit să spuie tuturor adevărul că *funcția este una și gradul este alta.* (I. C. C., S. U, 3 Noembrie 1927 „Dreptul” No. 5 din 1928). Pentru necesități de raționament putem întrebuința cât de multe ficțiuni.

În mod practic însă ficțiunile cedează pasul realității. Gradul este onorific, pe când numai funcția contează efectivă.

Pentru magistratul devotat carierei, tendința de înaintare este singură — cum spuneam — logică și normală. Contrariul surprinde. Cariera noastră cere în general atât de mari și serioase sacrificii, încât unul mai mult sau mai puțin nu trebuie să conteze. Mici nevoi personale, sunt cantitate neglijabilă față de interesele însăși ale instituției. Inamovibilitatea trebuie să înceteze atunci când este deturnată dela scopul ei.

Legea progresului se impune cu putere de dogmă și nimic nu-i poate sta deacurmezis.

Eugen Petit

JURISPRUDENȚA ROMANĂ.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 30 Ianuarie 1928

Președinția D-lui Const, Rălescu, președinte

Ene Matei cu Virgil Matei

DIVORȚ. — TREIMEA DIN AVEREA SOȚULUI VINOVAȚ, — DACĂ AU DREPT LA ACEAȘTĂ TREIME ȘI COPIII ADOPTIVI, — ART. 285 COD. CIVIL.

Numai copiii legitimi se bucură de dispozițiunea legiuitorului cuprinsă în art. 285 cod. civil, potrivit căreia o treime din averea soțului recunoscut vinovat în divorț, trece direct în proprietatea copiilor născuți din căsătorie, iar nu și celor adoptivi, cari au numai expectativa unor drepturi în succesiunea adoptatorului.

No. 29. — Admis recursul făcut de Ene Matei în contra deciziunii cu No. 13/927 a Curții de Apel din Galați S. II în proces cu Virgil Matei.

S'a ascultat d-l avocat Moldoveanu pentru recurent.

Curtea deliberând,

Asupra recursului, introdus de Ene Matei, în contra deciziunii No. 13 din 1927 a Curții de apel Galați, Secțiunea II-a, prin care menținându-se în totul hotărârea primei instanțe, s'a recunoscut minorului Virgil Matei, adoptat de pârâțul în divorț Ene Matei, recurentul de azi, o treime din averea acestuia din urmă, și s'a dispus ca să fie lăsat acest minor în îngrijirea soției.

Văzând partea a II-a primului motiv de casare: „Violarea art. 285 cod. civ. și greșita aplicare a legii”.

Având în vedere, că atât prima instanță, cât și instanța de apel ce a adoptat constatările de fapt și motivele acesteia pentru a decide că minorului adoptat se cuvine o treime din averea pârâțului recurent, se bazează pe dispozițiunile art. 314 și 315 cod. civ. potrivit cărora, zic aceste instanțe, adopțiunea asimilează pe adoptat în raporturile sale cu adoptatorul, cu copilul legitim, atât în privința obligației reciproce alimentare în timpul vieții cât și în privința chemării adoptatului la moștenirea adoptatorului, de unde rezultă că, în conformitate cu art. 285 cod. civil, după care o treime din averea soțului declarat vinovat în divorț se atribuie copiilor legitimi, se aplică și copiilor adoptivi, nu numai celor eșiți din căsătorie.

Considerând că, dispozițiunea legiuitorului cuprinsă în art. 285 cod. civil, potrivit căreia o treime din averea soțului, recunoscut vinovat în divorț, trece direct în proprietatea copiilor născuți din căsătorie, constituie o expropriere forțată a părintelui în favoarea acestora.

Că, aceasta se face cu titlul de pedeapsă și are drept unic scop asigurarea drepturilor succesoriale ale copiilor în contra înstrăinărilor ce eventual ar face părințele expropriat.

Că, de această protecție se bucură după dispozițiunile categorice ale art. 285 cod. civ. numai copiii legitimi eșiți din căsătorie, cei adoptivi având numai expectativa unor drepturi în succesiunea adoptatorului.

Că dar, întrucât art. 285 cod. civ. recunoaște o treime din averea soțului vinovat de divorț, în proprietatea numai a copiilor legitimi, eșiți din căsătorie, urmează că în conformitate cu cele mai sus expuse nu se bucură de acest drept, copiii adoptivi, iar instanțele de fond numai cu călcarea legii și în afară de vre-o previziune a ei (au putut dispune contrariul.

Că astfel fiind, motivul de recurs este fondat, urmând a se admite și a se casa deciziunea Curții de Galați, pe acest punct, fără trimitere, potrivit art. 53 al. a, legea pentru Inalta Curte de Casație.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. II

Audiența dela 16 Maiu 1927

Presedinția D-lui C. Macri, președinte

Eliza Dragomirescu și Irina Gh. Lețu cu Elena T. N. Săndulescu

EXECUȚIUNE SILITĂ. — LEMĂRIRE IMOBILIARĂ. — CONTESTATIE, NEINTREBUIȚAREA ACESTEI CAI PENTRU ANULAREA ACTULUI DE IPOTECĂ, — DACĂ POATE FI CERUTĂ ANULAREA ORDONANȚEI DE ADJUDECARE PE CALE DE ACȚIUNE PRINCIPALĂ. — ART. 525, 526 ȘI 530 PROC. CIVILĂ.

Debitorul urmărit care are deschisă calea contestației spre a cere desființarea urmăririi, pentru nulitatea actului de ipotecă pe baza căruia i s'a cerut punerea în vânzare a averii sale imobiliare, și nu uzează de dânsa, nu mai poate apoi pe calea unei osebite acțiuni principale să ceară anularea ordonanței de adjudecare, invocând nulitatea actului de ipotecă.

No. 320 — Admis apelul făcut de Eliza Dragomirescu și Irina Gh. Lețu în contra sentinței cu No. 167 l. 916 a Trib. Ilfov S IV civ. cor. în proces cu Elena Săndulescu.

S'au ascultat d-nii avocați Marinescu-Bolintin pentru apelante și M. Vițu pentru intimată.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Eliza Dragomirescu și Irina Gh. Lețu în contra sentinței No. 167 din 1916 a Tribunalului Ilfov secția IV-a civ. corect., prin care s'a respins opozițiunea făcută în contra celei cu No. 412 din 1912, prin care admitându-se acțiunea intentată de Elena T. N. Săndulescu, anulează actul de ipotecă înseris la No. 1839 din 1900, cum și ordonanța de adjudecare cu No. 267 și 301 din 1908, obligându-se adjudecarea Eliza Dragomirescu să lase în plină proprietate și posesiune reclamantei, imobilele din București, strada Vultur No. 133 și cel din strada Turturele No. 14, azi fundătura Vultur 47;

Având în vedere că din desbaterile urmate în cauză, actele și lucrările din dosar, se constată că, prin ordonanța de adjudecare cu No. 265 și 301 din 18 Ianuarie 1908, s'au adjudecat asupra d-nei Eliza Dragomirescu imobilele din strada Turturele No. 14, azi fundătura Vultur 47 bis, și din strada Vultur No. 133, averea d-ilor Elena N. Săndulescu și N. Săndulescu, urmărită pe baza actului de ipotecă înseris la No. 11834 din 1900; că în contra ordonanței de adjudecare cu No. 301 din 1908 s'a făcut recurs la Casație de către debitoarea Elena N. Săndulescu, care a fost respins prin decizia No. 164 din 1909 a secției a II-a, pe motivul că imobilul prevăzut în această ordonanță nu era proprietatea sa, ci a soțului său N. T. Săndulescu;

Că, posterior, numita debitoare înaintea Tribunalului Ilfov secția IV civ. corect., a făcut acțiunea în anularea actului de ipotecă menționat mai sus și a citatelor ordonanțe de adjudecare, care acțiune fiind admisă de Tribunal, atât Eliza Dragomirescu cât și fiica acesteia Irina Gh. Lețu, introdusă în proces ca înzestrată cu această avere, de mama sa, introduc apelul de față;

Având în vedere că, apelanții atât înaintea primei instanțe, cât și azi în apel, au susținut inadmi-

sibilitatea acțiunii principale după adjudecare și autoritatea lucrului judecat, pe baza menționatei decizii a Curții de Casație, iar intimații susțin că uzând sau nu de calea recursului, calea acțiunii principale în anularea ordonanței de adjudecare nu le era închisă, invocând dispozițiunile art. 569 proc. civilă;

Considerând că, potrivit art. 525 și urm. 530 proc. civilă, debitoarea urmărită Elena N. Săndulescu având deschisă calea contestației, spre a cere desființarea urmăririi pentru nulitatea actului de ipotecă pe baza căruia i se ceruse punerea în vânzare a averii sale imobiliare și neuzând de dânsa, calea unei osebite acțiuni principale prin care ar tinde la anularea ordonanței de adjudecare, invocând nulitatea titlului este inadmisibilă;

Într'adevăr, în sistemul procedurii noastre ca și în sistemul procedurii geneveze, spre deosebire de cel francez, fiind deschisă o cale de atac, la noi recursul în Casație și câte odată apelul în ipoteza prevăzută de art. 533 proc. civilă, în contra ordonanțelor de adjudecare, se dă acestora caracterul unor hotărâri judecătorești și odată rămase definitive, dobândesc autoritate de lucru judecat ca orice hotărâre definitivă; prin urmare, de s'ar admite pe cale principală o acțiune în nulitatea ordonanței de adjudecare, fie pentru nulitate de fond ca în speță, fie de formă, s'ar viola lucrul judecat;

Că, în afară de aceasta, legiuitorul spre a stabili siguranța cumpărărilor la licitație publică și a atrage cât mai mulți concurenți, ca în interesul și al debitorului urmărit și al creditorilor, prețul imobilului să fie urcat cât mai mult, a edictat decăderile cuprinse în art. 525 și 526 proc. civilă, excluzând implicit prin aceasta calea acțiunii principale, pe care de s'ar putea cere anularea ordonanței de adjudecare de către însuși debitorul urmărit, nici o certitudine n'ar mai fi pentru creditori, din contra pericolul ar fi mai mare, când ceace nu se permite decât cu anumite forme și în anumit termen să se ridice la urmărire, să se poată propune ulterior pe cale principală după adjudecarea imobilului și depunerea prețului, spre a obține anularea adjudecării;

Că, în ce privește art. 568 proc. civilă el este străin de cauză, referindu-se la cazurile când adevăratul proprietar al imobilului adjudecat n'ar exercita acțiunea în termen de 5 ani dela data executării ordonanței de adjudecare, față de dispoziția înserisă în art. 565 după care imobilul intră în mâinile adjudecatorului purgat numai de privilegiile și ipotecile consimțite de debitorul urmărit, drepturile adevăratului proprietar rămânând neștinate;

Considerând că în privința ordonanței de adjudecare No. 301 din 1903 existând și autoritate de lucru judecat trasă din decizia No. 164 din 1909 a Curții de Casație s. II prin care se stabilește că reclamanta Elena N. D. Săndulescu nu era proprietara imobilului cuprins în ordonanță, acțiunea în anularea acestei ordonanțe nu poate fi primită nici din cauza acestui fine de neprimire;

Că, astfel fiind, apelul urmează a fi admis ca întemeiat și prin consecință, sentința Tribunalului reformată, iar acțiunea introdusă de numita Elena N. D. Săndulescu, azi decedată și reprezentată prin moștenitorii săi Ecaterina Georgescu, Al. Săndulescu și Gogu Săndulescu, respinsă ca nefondată.

Pentru aceste motive, redactate de d. consilier C. M. Ionescu, admite etc.

Semnați: C. Macri, C. M. Ionescu, Const. Pantelimon.

TRIBUNALUL ÎLFOV S. I civ. cor.

Audiența dela 31 Martie 1927

Președinția D-lui Victor Popovici

Inginer St. Niculescu cu Mauriciu Singer

DIVORT.—TREIMEA REZERVATĂ COPILOR ÎN AVEREA SOȚULUI DECLARAT VINOVAȚ.— ÎNSTRĂINARE.— TERTIU ACHIZITOR.— ANULAREA ACHIZIȚIUNEI.— CONDIȚIUNE.— ART. 285 COD. CIVIL ȘI 273 PR. CIVILĂ.

Acțiunea rezervată minorului prin art. 285 cod. civil, având caracterul unei acțiuni pauliene, este suficient ca terțiul achizitor să fi fost de conivență cu soțul căzut în procesul de divorț și să fi avut cunoștință de existența sentinței de divorț prin care se rezervă o treime din averea aceluia soț în favoarea copiilor, pentru ca achizițiunea pe care a făcut-o să fie anulată ca frauduloasă, fără a mai fi nevoie ca în cazul prevăzut de art. 273 pr. civilă, să se mai facă dovada și a existenței uneltirilor sau a altor monopere viclene.

No. 267. — Admisă acțiunea introdusă de Inginer St. Niculescu în calitate de tutore *ad-hoc* al minorului Const. Paveleanu în proces cu Mauriciu Z. Singer.

S'a ascultat d-l avocat I. Birnberg din partea pârâtului, reclamantul fiind lipsă.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea introdusă de Inginer St. Niculescu din București, în calitate de tutore *ad hoc* al minorului Const. Paveleanu, în contra lui Mauriciu Z. Singer, comerciant din București, pentru revendicare și eșire din indiviziune.

Având în vedere actele dela dosar precum și susținerile orale și scrise ale pârâtului Mauriciu Singer.

Având în vedere disp. art. . . din legea accelerării judecăților după care, judecarea în fond a procesului se poate efectua chiar în lipsa părții reclamante și numai după actele dela dosar.

Având în vedere că în fapt se constată următoarele:

În anul 1904, la căsătoria dintre sublocotenentul Panaite C. Paveleanu cu Lucreția Varron, i se constituie acesteia din urmă ca dotă, de către părinții săi, printre altele și imobilul din strada Justiției No. 11 bis. prin actul dotal autentificat de Trib. Ilfov secția Notariat la No. 3691 din 22 Aprilie 1904; că această căsătorie a durat până în anul 1908, când, Panaite C. Paveleanu intențând acțiune de divorț contra soției sale Lucreția Paveleanu, născută Varron, Tribunalul Olt, prin sentința de divorț, declară desfăcută căsătoria dintre soți, atribuind copilului Constantin P. Paveleanu, rezultat din această căsătorie, o treime din averea mamei sale Lucreția P. Paveleanu și anume din 20 Hectare teren arabil în comuna Babadag jud. Tulcea precum și din imobilul din București str. Justiției No. 5.

Având în vedere că această sentință nu a fost transcrisă în registrul de mutațiuni conf. art. 285 C. Civ. nici de către reprezentanții minorului și nici de către Procurorul Trib. Olt.

Având în vedere, că Lucreția Varron, mama reclamantului, fără a ține seamă de treimea rezervată minorului său copil, vinde în anul 1919 întreg imobilul din str. Justiției No. 5 lui Mauriciu Z. Singer în numele său personal prin actul autentificat de Trib. Ilfov secția Notariat la No. 12612 din Iunie 1919.

Că la această vânzare, vânzătoarea Lucreția Varron, mama reclamantului, a dat, pârâtului Mauriciu Z. Singer, spre a fi studiate, mai multe acte, printre care: Testamentul cu No. 1255 din 20 Februarie 1892, actul dotal din 22 Aprilie 1904 precum și copie după sentința de divorț a Trib. Olt No. 54 din 23 Septembrie 1908, după cum se constată din declarația scrisă, semnată de M. Singer și depusă în copie la dosar de către reclamant.

Având în vedere că după ce a studiat aceste acte timp de 5 zile, după cum rezultă din acea declarație scrisă, pârâtul Mauriciu Singer a consimțit să cumpere întreg imobilul din strada Justiției No. 5, vânzare constatată prin actul de mai sus.

Având în vedere că Constantin P. Paveleanu, devenind major, în cursul procesului, cere anularea vânzării în ce privește porțiunea sa de 1/3 din imobilul din strada Justiției, de oarece Mauriciu Z. Singer a cunoscut că 1/3 din acest imobil este proprietatea sa, ceiace îndrituește conform art. 285 din codul civil să se considere că vânzarea a fost făcută în fraudă sa.

Având în vedere că conform art. 285 din codul civil al. X, o treime din averea soțului declarat vinovat prin hotărârea de despărțenie pentru cauză determinată se cuvine copiilor rezultați din căsătorie, iar al. XII se prevede că această avere trece în proprietatea copiilor din momentul transcrierii sentinței de divorț, în ce privește averea mobilă, și din momentul transcrierii în registrele de mutațiuni în ce privește imobilele, cu rezerva dreptului de anulare a înstrăinărilor făcute în fraudă copiilor, în intervalul dela intentarea acțiunii până la transcriere.

Că, deci, în principiu, partea din averea soțului vinovat trece în proprietatea minorului din momentul transcrierii sentinței de divorț în registrul de mutațiuni, iar pentru a salvagarda aceste interese ale minorului, s'a prevăzut în lege că se vor anula toate înstrăinările făcute în fraudă minorului, în intervalul de timp dela intentarea acțiunii și până la transcrierea sentinței de divorț.

Având în vedere că rămâne stabilit în fapt că, din declarațiunea dată de pârâtul Mauriciu Z. Singer, înainte de încheierea convențiunii de vânzare dintre el și Lucreția Varron, rezultă că numitul a avut să studieze mai multe acte printre care și copia după sentința de divorț, prin care se recunoaște reclamantului Constantin Paveleanu 1/3 din imobilul din strada Justiției No. 11 bis., prim urmare, pârâtul având aceste acte timp de 5 zile în posesiunea sa, a putut să ia cunoștință că nu întregul imobil aparține Lucreției Varron ci numai 2/3 din el.

Că alegațiunea pârâtului cum că, în copia sentinței de divorț era exclus pasagiul relativ la trei-

mea minorului, trebuie să se înlătureze de oarece, în-
suși pârâtorul se exprimă în declarațiunea sa referi-
tor la actele primite că „le-a primit pe toate în re-
gulă”, de unde se poate trage presupțiunea că
și copia sentinței de divorț era legalizată de gre-
fierul tribunalului, sau în orice caz cu suficiente
garanții că acea copie corespunde originalului;
deasemenea împrejurarea că celelalte acte, ca:
actul dotal, testamentul din 20 Februarie 1892,
contractele de închiriere și actul de vânzare aut.
la No. 3780 din 1912, au fost date în original, iar
sentina de divorț numai în copie, nu poate să ne
ducă la concluzia că intenționat sentința de di-
vorț a fost dată în copie, numai pentru a se pu-
tea exclude pasagiul referitor la minor, de oarece
nu era posibil ca sentința să fie dată în original,
intru cât acest original se găsește la dosarul de
divorț.

Că în orice caz alegațiunea pârâtorului, că în
acea copie nu se găsea pasagiul referitor la minor,
trebuie să se dovedească de el, și în lipsa unei asemenea
dovezi, presupțiunea este că și copia după senti-
nța de divorț corespundea originalului, cu atât
mai mult cu cât această presupțiune era întărită
și de declarațiunea dată de Mauriciu Singer,
unde se exprimă referitor la aceste acte „le-am
primit pe toate în regulă”.

Că este mai greu de admis că o copie după o
sentina de divorț să nu cuprindă anumite pasa-
gi, când atribuirea treimii minorului din proprie-
tatea soțului căzut în divorț, formează obiectul
unui considerent special în corpul hotărârei, pre-
cum și în dispozitivul acestei hotărâri; eliminarea
unui asemenea considerent din hotărâre precum și
din dispozitivul ei, ar schimba în totul acea hotă-
râre și ar fi vizibil dela prima dată, că ea nu ar
corespunde originalului.

Pe de altă parte, pârâtorul Mauriciu Z. Singer, a-
vând actele în posesiunea sa timp de cinci zile,
pentru a fi studiate, desigur că acest studiu al ac-
telor nu a fost făcut de el singur, ci cu ajutorul u-
nui jurist, care, este exclus a se admite, că atunci
când a văzut în sentință că divorțul a fost pro-
nunțat în defavoarea soției și că aceasta posedă și
avere, și că din căsătorie rezultase și copii, să nu fi
înțeles dela prima dată, că o treime din această a-
vere fusese rezervată copiilor rezultați din acea
căsătorie.

Că desigur că este așa, căci actul de vânzare,
prin care Lucreția Varron vinde pârâtorului imobi-
lul din litigiu, este semnat de avocatul H. Siegler;
— deci, pârâtorul s'a adresat unui jurist care desigur
i-a studiat actele și care dela prima vedere a sen-
tinței de divorț trebuie să și fi dat seama că nu
toată averea aparține soției în defavoarea căreia
s'a pronunțat divorțul, ci numai 2/3 din ea, căci
în hotărârea de divorț se menționează copiii rezul-
tați din căsătorie, cărui părinte i s'au încredințat
după divorț, concluziunile Ministerului public, care
nu se pun decât în procesele cari sunt interesați
minorii, deci atâtea elemente din care un jurist își
poate da imediat seama, că prin acea sentință tre-
buie să se fi rezervat 1/3 din averea soțului pârâtor în
folosul copiilor rezultați din căsătorie, — că cea-
ce întărește și mai mult această argumentare, este
faptul că imobilul din litigiu fiind *dotal*, era o
avere care exista în momentul divorțului, și pârâ-

torul având printre actele care le-a studiat și acest
act dotal, este exclus ca avocatul care a studiat a-
ceste acte ale pârâtorului să nu fi înțeles imediat că
1/3 din această avere aparține minorului, căci după
cum am arătat mai sus, chiar dacă s'ar fi exclus
pasagiul din sentința prin care se atribue minori-
lor 1/3 din avere, încă rămân atâtea elemente în a-
cea sentință din care rezultă că au existat copii la
desfacerea căsătoriei și că deci trebuie să se rezer-
ve în favoarea lor 1/3 din avere.

Să admitem că în copia sentinței de divorț, dată
pârâtorului, să nu se fi făcut nici o mențiune despre
existența copilului rezultat din căsătorie și să se fi
exclus pretutindeni mențiunea că există un copil
minor, înseamnă că Lucreția Varron, mama recla-
mantului, să fi falsificat cu desăvârșire sentința de
divorț și să fi conceput ea cu totul altă sentință pe
care a dat-o pârâtorului să o studieze!

Având în vedere că din toate aceste, rezultă că
nu se putea exclude din sentința de divorț pasa-
giul prin care se atribue 1/3 minorului Constantin
Paveleanu, dar chiar dacă acest pasagi ar fi lip-
sit, încă erau suficiente elemente în sentința de di-
vorț din care să se deducă existența minorului,
iar prin faptul că pârâtorul a avut să studieze și ac-
tul dotal din care se vedea că imobilul din litigiu
era avere dotală, *existența în momentul intentării
divorțului*, este exclus că pârâtorul să nu și fi dat
seamă că nu toată această avere aparține Lucreției
Varron, cu atât mai mult cu cât actul de vânzare
a fost redactat de un jurist, avocatul H. Siegler,
care a studiat toate actele pârâtorului.

Că astfel fiind din toate aceste elemente de fapt,
nu putem deduce decât că pârâtorul Mauriciu Z.
Singer a avut cunoștință că 1/3 din imobilul din
București str. Justiției No. 11 bis, aparținea recla-
mantului Constantin Paveleanu.

Având în vedere că după dispozițiunile art 285
C. Civ., înstrăinările vor putea fi atacate de copii
sau de reprezentanții lor legali, atunci când vor fi
făcute în fraudă drepturilor lor, ceiace implică cu-
noștința terțului contractant despre procesul de
divorț și că actul la care a luat parte este menit a
frauda interesele copiilor, — astfel că acțiunea în
anulare rezervată de acest text, are caracterul u-
nei acțiuni pauliene și nu poate fi exercitată decât
sub condițiunea participării frauduloase a terțiu-
lui achizitor.

Că sensul tradițional al cuvântului fraudă, este
cunoștința debitorului că făcând actul, cauzează
un prejudiciu creditorului și-l pune în imposibili-
tate de a și realiza creanța sa, echivalând cu o in-
tențiune răutăcioasă din partea sa.

Având în vedere că fiind stabilit sensul cuvân-
tului „fraudă” și că acțiunea rezervată de art. 285
C. Civ. are caracterul unei acțiuni pauliene, ur-
mează că dacă terțul achizitor a fost de conivență
cu soțul căzut în procesul de divorț și că a avut cu-
noștință de existența sentinței de divorț prin care
se rezervă 1/3 din averea soțului căzut în divorț în
favoarea copiilor, totuși a contractat, el a făcut o
achizițiune *frauduloasă*, care trebuie anulată con-
form acestui principiu.

Având în vedere că pârâtorul a susținut că art.
285 C. Civ. prevăzând că proprietatea porțiunii
rezervate copilului prin sentința de divorț va trece
în proprietatea sa din momentul transcripțiunii
acelei sentințe de divorț în registrul de mutațiuni

urmează că art. 285 C. Civ. nu a derogat intru nimic dela principiul general de transcripțiune prevăzut de art. 723 p. civ., — astfel că după acest principiu, actele anterioare dacă nu sunt transcrise sau înscrise nu pot fi opuse celui de al treilea, *chiar dacă aceștia au cunoștință de existența lor.*

Având în vedere că într'adevăr conform art. 273 p. civ. până la transcriere, drepturile rezultând din actele de înstrăinare a proprietăților nemiscătoare, nu se vor putea opune celor de al treilea, care au dreptul asupra bunului nemiscător, *chiar dacă au cunoștință de existența actelor de mai sus;* se exceptează bine înțeles cazurile de viclenie.

Prin urmare, principiul este exact, că numai simpla cunoștință de existența unui act anterior netranscris, nu face ca acesta să fie opozabil unui terțiu achizitor posterior, care și-a transcris actul său și că se exceptează numai cazurile de viclenie, adică când acest terțiu a întrebuintat machinațiuni și alte uneltiri pentru a împiedica pe primul achizitor să-și transcrie titlul său.

Că însă, după cum am arătat, art. 285 C. Civ. prevede că minorul va putea cere anularea înstrăinărilor făcute în fraudă sa în intervalul de timp dela intentarea acțiunii de divorț și până la transcrierea sentinței de divorț în registrul de mutațiuni.

Având în vedere că referindu-ne la principiile acțiunii pauliene, de oarece legiuitorul nu a reglementat în mod special condițiunile de exercitare ale acestei acțiuni rezervate copiilor, vedem că acțiunea pauliană va fi admisă și contra terților achizitori, de câte ori acești terți au fost *complici ai fraudei, adică au știut că înstrăinarea la care au participat era prejudiciabilă creditorului „qui sciens debitorem in fraudem creditorum hoc facere“* și că această știință, că înstrăinarea devine prejudiciabilă creditorilor și îi pune în imposibilitate de a-și realiza creanța lor, terțul trebuie să o aibă în *momentul contractării* (Alexandresco, vol. V pag. 233).

Având în vedere că în speță, din expunerea făcută mai sus se constată neîndoios că pârâtul Mauriciu Z. Singer a avut cunoștință, că prin sentința de divorț No. 54 din 25 Septembrie 1908 a Trib. Olt s'a atribuit 1/3 din imobilul din str. Justiției No. 5, copilului Const. Paveleanu, de oarece a avut în posesiunea sa timp de 5 zile copie după această sentință de divorț, după cum o arată însăși Mauriciu Singer, prin declarația dela dosar.

Că având să studieze toate actele timp de 5 zile, înainte de a contracta vânzarea, pârâtul a avut tot timpul necesar să reflecteze că nu tot imobilul aparținunea vânzătoarei Lucreția Varron ci numai 2/3 din el.

Deasemenea pârâtul consultând un jurist în privința temeiniciei actelor de proprietate, este exclus ca acesta să nu fi atras atențiunea pârâtului că numai 2/3 din imobil aparținunea vânzătoarei, cu atât mai mult cu cât averea fiind dotală, ea era existentă în momentul intentării procesului de divorț.

Că pârâtul a avut printre alte acte ce i s'au dat și acest act dotal, prin care i se constituia dotă Lucreției Varron la căsătoria sa cu Locotenent P. Paveleanu și imobilul din litigiu; deasemenea pârâtul a știut că din căsătoria vânzătoarei cu Lt. Pave-

leanu, rezultase un copil, Const. Paveleanu, de oarece în sentința de divorț se făcea mențiune despre existența copilului Const. Paveleanu, și chiar dacă prin imposibil am admite, că în acea copie se exclusese pasagiul referitor la minor, încă mai rămâneau suficiente elemente în sentință, din care un jurist putea să-și dea seama imediat că existau copii minori din acea căsătorie, cum ar fi spre ex.: concluziunile Ministerului Public, care nu sunt necesare decât acolo unde sunt interesați minorii, mențiune despre extractul depe actul de naștere, etc. etc.; că actul de vânzare a fost redactat de avocatul Siegler, care, e imposibil de admis să nu fi sesizat adevărata situațiune a lucrurilor și să nu fi consiliat clientul său, conform cu interesul său.

Având în vedere că aplicând principiile de drept la această situațiune de fapt, rezultă că pârâtul Mauriciu Z. Singer a avut cunoștință că 1/3 din imobilul ce a cumpărat aparține reclamantului Constantin Paveleanu, și că, prin acest act al său produce un prejudiciu lui Constantin Paveleanu și că îl pune în imposibilitate de a-și realiza creanța sa, — de oarece sentința de divorț nefiind încă transcrisă, dreptul minorului nu mai putea să-i fie în principiu, opozabil, și totuși de comun acord cu vânzătoarea Lucreția Varron, a contractat această vânzare.

Astfel fiind, caracterul specific al fraudei „*prejudiciul causal*“ și „*intențiunea de a cauza acest prejudiciu*“ precum și „*imposibilitatea în care l-a pus pe reclamant de a-și mai realiza dreptul său*“, este perfect concretizat în faptul pârâtului de a cumpăra imobilul din str. Justiției No. 5, în împrejurările în care l'a cumpărat, astfel că, numitul făcând o achizițiune în fraudă reclamantului Constantin Paveleanu, urmează că el nu a putut dobândi valabil decât 2/3 din imobil, iar restul de 1/3 rămâne a se atribui reclamantului Constantin Paveleanu.

Având în vedere că din toate principiile expuse, până aci, rezultă neîndoios că în cazul prevăzut de art. 285 C. Civ. nu avem nevoie de viclenie, de uneltiri sau alte manopere viclene — *dolus malus* — pentru a împiedica pe un achizitor să-și transcrie titlul său, după cum cere art. 723 p. civ. în al. II, că în acest caz, de protegiere a minorului, e suficient cunoștința terțiului despre existența dreptului minorului, precum și cunoștința ce o are că făcând acea achiziție cauzează un prejudiciu minorului și-l pune în imposibilitate de a-și realiza dreptul său, căci în acest caz legea cere să existe *numai fraudă* și acesta este adevăratul înțeles al noțiunii „*fraudă*“, deosebit cu totul de noțiunea de „*viclenie sau dol*“.

Că astfel fiind, din toate aceste considerente, rezultă în primul rând *coliziunea dintre Lucreția Varron, mama reclamantului și pârâtul Mauriciu Singer*, cunoștința acestuia din urmă, că prin actul său cauzează un prejudiciu reclamantului și îl pune în imposibilitate de a-și realiza dreptul său, — deci condițiunile acțiunii pauliene fiind îndeplinite, urmează că acțiunea de față este fondată și admisibilă ca atare, recunoscându-se 1/3 din imobilul din str. Justiției No. 5, ca fiind proprietatea reclamantului Constantin Paveleanu.

Pentru aceste motive, admite acțiunea etc.

Semnat: Victor Popovici.